Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de Maj 1883. 32te Aargang.

Aarskonferencen i Saltsøstad.

Jesu Kristi Kirkes af Sidste Dages Helliges 53de Aarskonference tog sin Begyndelse i «Assembly Hall», Fredagen den 6te April d. A. Form. Kl. 10.

Tilstede paa Forhøjningen vare, af det øverste Præsidentskab: Præs. John Taylor, Geo. Q. Cannon og Joseph F. Smith. — Af de tolv Apostler: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Albert Carrington, F. M. Lyman, Moses Thatcher og Geo. Teasdale; disses Raadgivere: D. H. Wells og John W. Young. — Patriark John Smith. — Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Henry Herriman, Jacob Gates, W. W. Taylor, Seymor B. Young og Abraham H. Cannon. — Af de præsiderende Biskopper: Edvard Hunter, Leonard Hardy og Robert T. Burton; foruden et stort Antal af Kirkens ledende Mænd, fra Zions fjærntliggende Staver.

Konferencen kaldtes til Orden af Præs. John Taylor, hvorpaa Koret sang: The great aud glorious Gospel light ectr.

Bøn af Ældste F. M. Lyman. Koret sang: Come listen to a Prophets voice ectr.

Præsident John Taylor sagde, at uagtet vi vilde blive noget indskrænkede i denne Forsamlingshal, var det dog anset for raadeligst, at vi holde Formiddagsmødet her, paa Grund af Fugtigheden i det store Tabernakel.

Wilford Woodruff, Præsident for de Tolvs Kvorum talte derpaa som følger: Vi behøve Herrens Aands Vejledning, i hvilken som helst Stilling vi blive kaldte til at indtage; hvad enten det er Evangeliets Forkyndelse eller dets Ordinantsers Administration. Regjeringer, som ere en Velsignelse til Menneskeslægten, anerkjende og beskytte deres Undersaatters Rettigheder; Menneskene ere anerkjendte i deres retmæssige Herredømme, og hvorfor skulde da ikke ogsaa Guds — Alles Skabers Rettigheder være anerkjendte. Der har existeret nogle af hans Børn, som have været villige til at anerkjende hans Herredømme; men saadanne Tilfælde have været meget sjældne. Mange Krige bleve førte før Tilblivelsen af den rommerske politiske Magt; men siden hin

Tid ere Strømme af Blod bleven udøst i Religionens Navn. Herren har oprejst mangen en Mand til Udførelsen af sine Hensigter, skjøndt de selv maaske have været uvidende desangaaende. Selv Krigerne i de forskjellige Tidsaldere, bleve oprejste af ham. Naar et Folk blev ugudeligt og fordærvet, da straffede Herren dem; dette er især bleven Tilfældet med Hensyn til Herrens udvalgte Folk, i det Riger bleve oprejste imod dem for deres Overtrædelsers Skyld. Hentydede dernæst til, hvorledes Gud straffede dem, som skadede hans Folk. Sagde at der aldrig har været givet saa mange vigtige Aabenbaringer, som i vor Tid; enhver Uddelings Nøgler og Velsignelser, ere gjengivene ved Joseph Smith — en virkelig Efterkommer af Joseph, der blev solgt til Ægypten. Mange af de nulevende Hellige vare personligt bekjendte med Joseph Smith, og kunne bevidne Sandheden af hans Vidnesbyrd og Kaldelse; han virkede for Menneskenes Velfærd i et Tidsrum af fjorten Aar og gjennemgik taalmodigt alle Prøver, Trængsler og Forfølgelser for Evangeliets Skyld; han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, men efterlod Guds Kirke og Rige, samt Zion til at fortsætte det Værk han begyndte. Nu ere baade det Ondes og Godes Principper forelagt os, paa det vi kunne vælge hvilke vi ønske. Han bevidnede, at han vidste at Gud var med Præs. Taylor og Raadgivere, og ledte dem ved sin Aand. Hans Bemærkninger vare i det Hele taget meget oplivende, belærende, interessante og aandrige.

Ældste Jacob Gates, var den næste Taler. Han ansaa det for et stort Privilegium og Velsignelse, at overvære Forsamlinger af denne Slags. Han havde været forenet med Kirken i næsten 50 Aar, og været meddelagtig i alle dens Forfølgelser og Lidelser; men havde endnu aldrig mødt Noget, der kunde forandre det Vidnesbyrd han erholdt da han annammede Evangeliet; han ønskede at leve saaledes, at han kunde være Et med os, baade i Tid og Evighed; han ønskede Intet bedre. Han havde altid bedet, at han maatte blive fritaget fra Blodsudgydelse, og var glad ved at denne hans Bøn var bleven hørt. Gud har bestemt at de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige. Præstedømmet er den Magt, hvorved Gud virker, og formedelst dette ville hans Hensigter blive fuldbyrdede. De Onde ville blive bortfejede, lige saa hurtigt, som de Retfærdige tiltage; som Mormons Bog erklærer ville de daarlige Grene blive bortflyttede, eftersom de gode tiltage. Hvad Aarsag have vi til at frygte, naar vi betragte de Forjættelser Herren har givet, angaaende hans Rige og andet Komme. Ældste Gates bar et kraftigt Vidnesbyrd, og formanede Alle Tilstedeværende til at være standhaftige og trofaste i Evangeliet.

Ældste Henry Herriman, talte dernæst som følger: Jeg nærede stor Attraa efter at komme til denne Konference, og takker Gud for dette Privilegium. Jeg ved, at de Ord, som ere talte igjennem denne Konference ere Livets Ord; og formedelst Guds Aabenbaringer til mig, saa vel som ved mine egne naturlige Sanser, ved jeg at dette er Guds Rige, og at det vil tiltage indtil det skal udbrede sig over den ganske Jord, som et Forberedelsesværk for Herrens Komme. Lad os derfor altid søge, at være i Besiddelse af Herrens Aand, paa det vi maatte kunne forstaa hans Villie. Herren er behaget med dette Folks Enighed; jeg vidste før jeg forlod mit Hjem i Syden, at formedelst dette Folks Tro og Ydmyghed forstyrrede Herren vore Fjenders Planer, og han vil fremdeles vedblive dermed, for saa vidt, som vi ville holde hans Bud.

Koret sang Hymnen: Sing ye Jehovahs praise. Taksigelse af Præs. Joseph F. Smiht.

Om Efterm. Kl. 2 fortsattes Konferencen, i det store Tabernakel. Koret sang: O Jesus, the giver of all we enjoy. Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon. Koret sang: Zion stands with hills surrounded.

Ældste Erastus Snow fremstod dernæst og udtalte sig som følger: Jeg ønsker at udtolke min Taknemmelighed for de Bønner, der paa mine Vegne ere blevne opsendte, at jeg maatte blive i Stand til at fortsætte min Virksomhed iblandt Guds Folk. Min Helbred har i den senere Tid ikke været af den bedste Slags, og jeg indseer Sandheden af det Udsagn, at Antallet af Kirkens aldrende Ældster begynder at blive formindsket. Jeg har fra min Ungdom af bevidnet dette Værks Fremadskriden, samt Opfyldelsen af Herrens Ord til sine Tjenere. Herren har haft dette Kontinent (Amerika) i Sigte, som det Sted, hvor han vilde udføre sit største Værk. Paa dette Land oprejste han Enoks Stad; her prædikede Noah for hans samtidige Generation; og her vil Herren igjen opbygge Zion og vise sig i sin Herlighed. Omtalte dernæst den forunderlige Maade, hvorpaa Herren paavirkede Nationerne for Udførelsen af sine Hensigter paa Jorden; hvorledes de mere Frisindede i alle Lande bleve tilskyndede til at afryste deres Lænker, samles til dette Land og stride for menneskelig Frihed; samt hvorledes de maatte lide førend de lærte at skattere Friheden, og tilfulde fatte Tyraniet. Beviste, hvorledes Herren vejledte dette Lands patriotiske Forfædre, i det de gjorde Udkast til en fri Regjeringsforfatning. Denne Forfatning (Konstitutionen) er bedre skikket en nogen anden paa Jorden, til at fremme religiøs og politisk Frihed iblandt Menneskene; men den har sine Ufuldkommenheder, og kan som saadan ikke bestaa for evigt. I en Aabenbaring givet Kirken i dens tidligste Dage, (eng Doc & Cov new Ed. P. 342) blev dens Medlemmer befalede at overholde Konstitutionen, samt søge efter vise Mænd til Forfremmelsen af dens Principper. Jeg betragter det af stor Vigtighed, at disse blive indpræntede paa alle Sidste Dages Helliges Sind, især disses, som ere inden for denne (de For. Staters) Regjerings Omraade; ligeledes paa vore Børns Hjærter, paa det de maatte kunne anvendes til Fordel for saa mange, som komme under Indflydelse deraf, samt tilintetgjøre Undertrykkelse og andre Onder, som skader Menneskeslægten. Talte fremdeles om Guds Hensigter med dette Lands Regjering. Gud har besluttet, at forsvare vor Sag, paa det de Onde ikke skulle have Magt over os; dette bleve vi gjennem Præsident Taylor underrettede om i sidste Oktoberkonference, og dette endogsaa paa en Tid, da Demagoger og Politikkere smedede Kjæder til vore Fødder, fabrikerede Jærnaager for vore Halse og gribende Pisken for at hudstryge os, medens de til samme Tid glædede sig over vor forventede Tilintetgjørelse. Br. Snows Tale med Hensyn til disse Ting var meget interressant, men Rummet for dens fuldstændige Offentliggjørelse, er her for indskrænket. Koret sang: Great and glorious is they name, o Lord. Taksigelse af F. D. Richards.

Lørdagen den 7de Form. Kl. 10, fortsattes Konferencen i det store Tabernakel; Koret sang: Let Zion in her beauty rise; Bøn af Ældste Moses Thatcher; Koret sang: Ere long the veil will rend in twain.

Præs. Geo. Q. Cannon oplæste der-

paa Rapporter fra de „Kvindelige Hjælpeforeninger“ Y. L. M. I. & P. A. samt Søndagsskolerne, hvilke bleve antagne med enstemmigt Votum. — Der er i alt 322 Søndagsskoler med 35,178 Skolesøgende, hvoraf 5,977 Lærere, hvilket udgjør et Totalantal af 41,155. Siden forrige Aarskonference ere disse Skoler blevne forøgede med 1,400 Individer. Overbestyrelsen for Søndagsskolerne ere: Geo. Q. Cannon, Generalsuperintendent; George Goddard, Assistant; Levi W. Richards, Sekretær og George Reynolds, Kasserer.

Præsident John Taylor sagde: Vi have antaget disse Rapporter, endskjønt nogle af dem ere meget ufuldkomne, som Følge af, at nogle Staver have forsømt at indgive en fuldstændig Rapport; desaarsag ville de ikke blive publiserede. For Fremtiden forventes det, at de til hvilke Bestyrelsen for disse Affærer er overdraget, ville indgive fuldstændige Rapporter om de Organisationer til hvilke de tilhøre. Stavspræsidenterne burde paasee, at saadanne Rapporter blive udfærdigede, paa det alle Ting kunne blive varetaget paa en passende Maade.

Ældste F. D. Richard talte derpaa som følger: Vi have storlig Aarsag til at føle taknemmelig til vor himmelske Fader for vore trivende Omstændigheder, saa vel i financiel Henseende, som Bevarelse for de Ugudeliges Planer; thi dette er bleven saa tydeligt tilkjendegivet, at Ingen vil kunne undgaa at see Herrens Styrelse i alt dette. Frelseren sagde: „Jeg er Vintræet og I ere Grenene, og min Fader er Vingaardsmanden.“ Jeremias omtaler Vintræet som det største af alle Skovens Træer; dette var maaske Aarsagen hvorfor Frelseren paa denne Maade hentydede til det. Mormons Bog omtaler hvorledes Herren for sidste Gang vilde beskjære sin Vingaard; og jeg ønsker at sige til Israels Ældster, at vi ere beskjæftigede med dette Arbejde; vi arbejde ikke alene for os selv, men ogsaa for forbigangne, nærværende og tilkommende Slægter, og vi ville blive kaldte til Ansvar for Maaden hvorpaa vi behandle den Stilling, vi beklæde. Dersom vi tilhøre Vintræet, ville vi bære god Frugt. Jesus sagde: „Hver Gren, som bliver i mig, bærer Frugt, og det, som ikke bærer Frugt, skal blive borttaget og kastet i Ilden.“ Vintræet har mange Grene. — Først og næst ved Stammen ere tre Grene — det første Præsidentskab; og fra dem ere tolv Grene — de tolv Apostler, og saa fremdeles gjennem Vintræets forskjellige Grene. Hvor som helst der findes Svagheder eller Sygelighed, har det den skadeligste Indflydelse paa hele Træet. Det er derfor nødvendigt, alle Grenene skulde afbenytte enhver Lejlighed til at drage Næring fra Træet. Enhver Stav burde være repræsenteret i disse Konferencemøder. Præsidenterne over Staver burde være tilstede om muligt, og hvis ikke, da at lade sig repræsentere ved Nogen, der kunde afgive en passende Rapport om Konferencens Foretagender og fremsatte Lærdomsprincipper. Vi burde stole paa Gud og lytte til og adlyde deres Raad, der ere stillede over os; en modsat Kours har ledet til Manges Apostasi og Fordærvelse. Der gives ingen anden Vej til at holdes i Live, end at forblive i Vintræet, og drage vor behørige Andel af dets Næring, og dernæst befordre samme til de fjærneste Kviste. Man befinder ved at opgrave en Vinranke, at dens Rødder ere i Lighed med dens Grene, og paa samme Maade er Kirken neden til, i Lighed med Kirken oven til med Hensyn til Organisation, og burde i Aand og Liv være i Nydelsen

af den samme Aand, som existerer oven til. Frugten af dette Træ er at blive et Folk af Konger og Præster til Gud, og i det Frelseren kommer, ønsker han at finde Mænd, der ere skikkede til at præsidere og administrere over de forskjellige Departementer i Herrens Vingaard. Lad derfor hver Mand lære sine Pligter, og staa, trofast i det Kald Herren har anbetroet ham, eller han vil blive flyttet fra sin Plads o. s. v.

Ældste Albert Carrington var den næste Taler, og udtrykte sig saaledes: Vi have intet andet Ærinde her end at lære og gjøre Guds Villie. Skjønt Mennesket er stillet over alle vor Faders Skabninger her paa Jorden, er det dog den eneste af dem, som ikke holder sin Skabers Lov, og i Stedet for at føle stolte og opløftede skulde vi føle ydmyge og lærvillige. Vi have storligen Aarsag til at føle taknemmelige til vor kjære og alvise Fader i Himmelen, at vi frem for alle hans Børn paa Jorden have annammet Livets Principper, og vi burde stræbe at være trofaste, paa det vi maatte kunne erholde alle de Velsignelser, Evangeliet forjætter os. Der gives kun to Magter paa Jorden, nemlig Lysets og Mørkets, og uagtet vi have vor frie Villie, kunne vi dog ikke vælge uden en af de to, nemlig Godt eller Ondt. For oplyste Skabninger burde det næsten synes, at intet uden Lydighed til det Gode vil kunne bringe Lyksalighed til Nogen. Naar derfor vi vide, at Gud ikke ønsker os andet end vort Velfærd, hvor længe vil det da tage os inden vi ville blive i Stand til at lære hans Villie og vende hele vor Opmærksomhed dertil? Der existerer intet Slaveri uden i at begaa Synd, og heller ingen Frihed uden i at gjøre hans Villie. Medens det ikke forventes, at vi skulle blive ligestillede i timelig Henseende, mere end vores Udseender ere lige, forventes det, at vi skulle blive Eet i alle Ting, ligesom Faderen og Sønnen ere Eet; underkastende alle Ting til at blive styret efter vor Faders Villie, som er i Himlen. Vi ere langt fra dette for nærværende; der er Stolthed, Forfængelighed og Begjærlighed her. Jeg føler dog ikke modfalden, uagtet jeg forstaar, at disse Ting tiltage iblandt os; thi jeg forstaar at vore Børn maa gjennemgaa Prøver saa vel som deres Forældre; ikke desto mindre ere vi forpligtige til ifølge vore Evner at give dem en god Undervisning, saa vel som at sætte et Exempel værdigt at efterfølge. Jeg prøvede en Gang i et kort Tidsrum at være ledt af en Begjærlighedsaand, men ved Enden af samme følte jeg saa fortvivlet og udmattet, at jeg med Glæde opgav et sligt Foretagende, og jeg føler Medynk med disse mine Brødre, der ere hengivne til denne Aand. Aldrig har jeg frygtet Fattigdommens Dage saa meget som Rigdommens. Venlighed er mere forførerisk end Forfølgelse, især naar den kommer fra en ond Kilde. Man erindre sig Fablen om Solen og Vinden, som indgik et Væddemaal om, hvem der skulle faa en Mand til at tage sin Kjortel af. Vinden blæste men eftersom den tiltog i Styrke trak Manden Kjortlen tættere og tættere om sig; men saasnart Solen skinnede med hele sin Skjønhed og Venlighed, tog han den af. Han frygtede ikke for Guds Værks Velfærd, men ønskede at formane sine Medmennesker til at vælge en Retning, der fører til Livet; følte bedrøvet naar Nogen tog den modsatte Kours. Koret sang Hymnen: Rejoice in the Lord; Taksigelse af Ældste Erastus Snow.

Mødet fortsattes Efterm. Kl. 2; Koret sang: Ye Gentile nations cease

your strife. Bøn af Ældste John T. Caine. Koret sang: Come follow me, the Savior said.

Ældste Moses Thatcher var den næste Taler og gjorde følgende Bemærkninger: Jeg føler glad og lykkelig for de behagelige Omstændigheder, der omgive os i Dag, hvilke ere modsatte til disse, der omgav os for et Aar siden. Naar Menneskene gjøre det til en speciel Forretning i deres Levnet at forfølge og lægge onde Planer imod Guds Folk, da fatte de ikke, ved hvem samme Planer blive bragte til Intet. Vi kom her i den Hensigt at tjene Gud, og bevare vore Rettigheder og Friheder; ikke for at underkastede os Forpligtelser til Saadanne, der søge at ødelægge os. Der vil alletider være en overvejende Magt lige over for Menneskets, og dette Folk besidder Nøglen til denne Magt, hvilken vil modstaa alle vore Modstanderes Anstrengelser. Vi anerkjende Guds Haand i den Forandring, der kom over Senator Edmunds, i det han i de Forenede Staters Senat søgte at afstedkomme strænge Forholdsregler mod os som et Folk, thi Gud afgjør deres Skjæbne, som lægge Planer imod hans Helliges Rettigheder, og vi vide, at Lykken er ikke med dem. Kongresmænds Paastand, at med mindre de vedtage Love imod „Mormonerne“, kunde de ikke tilfredsstille deres Vælgere, bringer os til at tænke paa den Fremgangsmaade, Jøderne brugte med Hensyn til Frelseren, og de derpaa følgende Resultater. Over 50 pCt. af disse Mænd, som tilsidesatte Princip, for at føje sig efter Publikums Raab, tabte deres Embedsstilling i de paafølgende Valg. Betragt derimod disse, som modigt forsvarede dette Folks Principper og Rettigheder, og see hvor forskjelligt det gik dem; Gud styrede den politiske Bølge, som rullede hen over Landet, saa selv Demokraterne ikke begreb Aarsagen til dette Udfald til deres Bedste. Joseph Smith kom for at standse Vantroens Strøm og forfremme sand Tro paa Gud. Dette er Guds Rige; hans Theokrati; hvo kan imodstaa det? Intet, uden vore egne forkerte Handlinger kan skade dette Folk. Jeg ønsker nu at sige nogle faa Ord med Hensyn til de iblandt de Hellige kommende Onder, for at tilintetgjøre deres Tro paa Gud. Drikfældighed er et af disse. Betragt nu de 200,000 Individer i Englands Sindssygeanstalter, hvoraf 75 pCt. ere bragte der paa Grund af Nydelsen af stærke Drikke. Ifølge paalidelige Rapporter vilde de Penge, som i syv paa hinanden følgende Aar ere brugte til Nydelsen af stærke Drikke, været tilstrækkelig til at have betalt Statsgjælden, og desuden efterladt „1 Billion“ Dollars i Behold. Uagtet den Indkomstskat, der flyder af Brændevinstrafikken i nævnte Land beløber sig til 150,000,000 Dollars aarlig, er den dog utilstrækkelig til at kunne dække de Udgifter, der ere Følgerne af Nydelsen af stærke Drikke. Der bliver i de Forenede Stater drukket berusende Drikke i tredsinstyve Dage, til et Beløb, for hvilket man vilde være i Stand til at kunne kjøbe alle Landets Bibliotheker à 2 Dollars pr. Bind. Beløbet for de stærke Drikke, som fortæres i syv Maaneder i de Forenede Stater, vilde kunne betale for alle Landets Kirkeejendomme. Der udbetales i de Forenede Stater 320,000,000 Dollars mere for berusende Drikke, end hele Landets National-Stats-County-Skole- og Kommuneskatter beløber sig til. Countyernes Forordninger med Hensyn til dette Ondes Undertrykkelse har vist sig at være frugtesløse. Man seer det over alt, flere Penge spenderes paa det, end paa Oplysningens og Guds Riges Forfremmelse.

Ældste Thatcher formanede Brødrene paa det Oprigtigste, at afholde sig fra berusende Drikke, da Ingen kan være en sand Herrens Tjener og nære en Tilbøjelighed til stærke Drikke; enhver Mand, som svækker sin Dømmekraft med stærk Drik er et farligt Element i et Samfund. Lad os være rene af Hjærtet og vise det i vort daglige Liv, og frembringe Børn med Forjættelser lig fordum Samuel, tjene Gud og opbygge Zion, og Gud vil være med dem og give dem Sejr og Saliggjørelse.

Præs. George Q. Cannon oplæste derpaa Missionærernes Navne, hvilke alle enstemmigt vedtoges af Konferencen; oplæste dernæst den statistiske Rapport; ligeledes en financiel Rapport for Manti og Logan Templer; disse Rapporter bleve enst. vedtaget.

Ældste George Teasdale, fremstod dernæst og talte som følger: Det er bleven gjentaget i vort Paahør, at Gud ikke kan see paa Synd med mindste Eftergivelse. Vi indtage en Stilling, der gjør den Fordring, at vi ere Guds Tjenere, Retfærdigheds Lærere og burde derfor i vort Levnet bevise, at vi ere omvendte til de Principper til hvilke vi bekjende os. Vi have atter og atter bevidnet, at Gud har tilkjendegivet sin Villie til os, og skulle derfor ogsaa i Virkeligheden i Vandel bevise dette at være Sandhed. Vi burde sætte Religionen først og fremmest for alle Ting. Vi ere under Forpligtelser til at være Medarbejdere med hverandre og hellige Engle, til at grundfæste Retfærdighed paa Jorden. Vi ere ved speciel Aabenbaring blevne befalede til at aflægge al Begjærlighed, alt Ondt og sætte vore „Huse" i Orden. Vi bør arbejde for Forfremmelsen af Guds Zion og ikke bortødsle Tiden i at efterfølge Hedningenes overdaadige Taabelighed og Ondskab. Gud aabenbarede til Enock at der i de sidste Dage skulde blive et Zion, og at de til ham og hans Folk givne Principper skulle atter aabenbares og at der skulde blive et Zion fra neden, til at møde det Zion, fra oven. Vi burde derfor berede os til at adlyde de højere Love og berede os til at møde Enocks Zion. Dersom vi ville adlyde hans Tjenere, fornægte os selv vor Stolthed og Begjærlighed, og alle vore onde Veje, da vil Gud være med os, hans Forjættelser til os ville blive opfyldte, og vi ville have Del i den første Opstandelse. Mødet sluttedes til næste Dag Kl. 10. Koret sang Hymnen: As the dews of heaven distilling. Taksigelse af F. M. Lyman.

(Fortsættes.)

Emigration. Et lille Selskab Emigranter, bestaaende af ca. 12 Personer, forlod tilligemed Ældsterne Lars Mortensen, Rasmus Christoffersen, Jens Jacobsen og Niels H. Børresen, Kjøbenhavn den 11te dennes Form. Kl. 10[30] pr. Dampskib „Bravo," for at begive sig paa Rejsen til vort Bjærgehjem. Vi ønske dem en lykkelig Rejse, at de heldigt maa naa deres Bestemmelsessted, og der samles med Familie og Venner i Zions Land.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Zionsældster, der alle efter en lykkelig Reise ankom hertil den 4de Maj d. A., ere herved beskikkede som Missionærer i de forskjellige Konferencer, under Præsidium af disses Præsidenter, som følger:

Andrew Andersen, Ephraim,	i	Kjøbenhavn	Konference.
Jørgen Daniel Olsen, Fillmore,	i	"	"
Andrew Christensen, Fairveiw,	i	"	"
Jørgen Hansen, Provo,	i	"	"
Frederik Ludvigsen, Gunnison,	i	Aarhus	"
P. L. Sherner, Ogden,	i	"	"
Frederik Julius Christensen, Mayfield,	i	Aalborg	"
Niels Larsen, Bear Lake,	i	"	"
Martin Jensen, Mantua,	i	"	"
C. W. Knudsen, Brigham City,	i	"	"
Christian Nielsen, Portneuf,	i	"	"
Lars P. Jensen, Mayfield,	i	"	"
Thorvald A. Thoresen, Hyrum,	i	Kristiania	"
Joseph Monson, Richmond,	i	"	"
Hans Poulsen, Plain City,	i	"	"
John P. Ibsen, Mantua,	i	"	"
Håkan Anderson, Kanosh,	i	Stockholm	"
Lars M. Bod, S. L. City,	i	"	"
G. L. Rosengren, Union Ward,	i	"	"
Charles J. Lindquist, Logan,	i	"	"
Samuel P. Nielson, Smithfield,	i	Gøteborg	"
Emil Erickson, Spring City,	i	"	"
Chr. Nielson, Spring City,	i	Skaane	"
John H. Anderson, Logan,	i	"	"

Disse Brødre vare ved Ankomsten alle vel, og besjælede af den rette Aand, og ønske vi at Herren vil velsigne og bevare dem paa deres Mission i disse nordlige Lande, at de ved hans Aands Bistand maatte kalde Mange fra Mørket til Lyset.

Afløsning. Ældsterne Lars Mortensen og Rasmus Kristoffersen, Kjøbenh. Konf. Jens Jacobsen Aarhus Konf. og Niels H. Børresen Kristiania Konf. have alle udført deres Mission til Herrens Ære, hvorfor de hæderligt afløses med Tilladelse at vende tilbage til deres Hjem og Familier.

C. D. Fjeldsted.
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Om Bord paa Dampskibet „Nevada", i Nærheden af New York den 21de April 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Da jeg antager, at min Tid vil blive meget optaget, naar jeg kommer i Land med at ordne Emigranternes Sager, saa vil jeg nu, imedens jeg har Tid, i Korthed give Dem en Beskrivelse af vor Rejse hertil: Som De allerede ved, gik vi om Bord paa „Nevada" den 10de dennes, og følgende Onsdag Efterm. stod Skibet ud fra Liverpool, og var snart paa det mægtige Dyb. Alle følte lykkeligt og vel ved at kunne fortsætte Rejsen. Blandt de Ombordværende vare 250 brittiske Hellige, samt 8 hjemvendende Missionærer, tilligemed de 108 fra Skandinavien, udgjorde vort Selskab saaledes 366 Personer. Af fremmede Emigranter vare 377 om Bord. De Hellige bleve anviste de bedste Pladser, i Skibet og vare højlig respekteret af baade Kaptajn og Mandskab. Vi bleve inddelte i sex Messer, tre skandinaviske og tre engelske, med en Præsident for hver; for at paasee, at god Orden og Renlighed vedligeholdtes. Desuden blev en Kappellan ansat for begge Nationaliteter; Br. Oluf Larsen valgtes for de skandinaviske; en N. Th. Wigren fra Malmø og E. Dagsen fra Norge vare Messepræsidenter. David Mc. Kay var Selskabets Leder. Naar undtages to Dage have vi haft en lykkelig og behagelig Rejse, da Fartøjet gyngede lidt paa Grund af Storm, hvilket foraarsagede nogen Søsyge om Bord; men denne overvandtes snart og Alle føle nu lykkeligt og vel, og i Nydelsen af en god Helsen, og glæde sig i Haab om snart at faa see Joseph Arveland. I Morges tidligt kom Lodsen om Bord, og i Morgen ved Middagstid forvente vi at lande i New York. — De Hellige have haft god Proviant, og befinde sig vel desangaaende; vi have haft vore Forsamlinger, Morgen og Aften Bøn, og udgivet de nødvendige Lærdomme og Instruktioner; engelske og skandinaviske hver for sig. Jeg vil nu slutte med mange kjærlige Hilsener til Dem og Brødrene i Nr. 14.

Deres Broder i Pagten,
N. R. Lindahl.

P. S. — Søndagen den 22de Kl. 3,45 havde vi Lægesyn; alle befandtes at være friske og sunde. Kl. 4,30 løb vi ind i Havnen, men bleve Alle om Bord til paafølgende Morgen.

Mandag den 23de. Vi ere nu i Castle Garden, og Alle ere vel. I Eftermiddag fortsætte vi pr. Jærnbane. Vi have haft en hel Del Bryderi med at finde Redelighed i vort Tøj, eftersom det blev sammenblandet med de Fremmedes. Nogle af de engelske Søskende havde ingen Adresse paa deres Tøj, og mange af de skandinaviske Søskendes var utydeligt mærket. Under alle Omstændigheder burde «Utah» være sat tydeligt. Jeg staar midt i en Tummel, og maa anvende mit Knæ som Skriverbord. Farvel for denne Gang Broder. Mere fra os, naar vi komme hjem.

N. R. L.

Konferencemøder i Aalborg og Aarhus.

Mødet i Aalborg. Den 21de April d. A. Aften Kl. 8 tog dette Møde sin Begyndelse i Forsamlingslokalet, Urbansgade 26. Tilstede fra Zion vare følgende Ældster: C. D. Fjeldsted, L. P. Christensen, J. C. Frost, S. C. Petersen, S. Sørensen, N. Hejlesen, L. P. Ovesen, A. Hansen, Th. Christensen, C. Poulsen, P. Christensen, H. L. Outzen, Th. S. Lund og N. P. Petersen; desuden A. L. Andersen og A. J. Hansen fra Aarhus Konference, samt mange Hellige fra de forskjellige Grene.

L. P. Christensen, Konf. Præsident, kaldte Forsamlingen til Orden, og efter S. 141 og Bøn af Ældste J. C. Frost og Afsyngelsen af en Velkomstsang, bød han de Forsamlede velkommen, og opfordrede derpaa Forstanderne til at afgive deres Rapporter om Grenenes Tilstand, som følger;

Ældste S. C. Petersen, Forstander for Aalborg Gren, berettede, at han i Forening med Ældste T. Lund og to unge Missionærer havde søgt at fremme Evangeliets Udspredelse. Siden forrige Møde vare 63 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede, og 116 her paa Salen, hvilke vare for det meste vel besøgte; 29 Landsbyer gjennemmissionæret, samt mange adspredte Steder, hvorved Skrifter vare omdelte til en 210 Kr. 40 Øres Værdi. 78 Abbonnenter paa Sk. Stj. 15 Personer tillagte ved Daab, 4 udelukte og 3 døde. 10 Søndagsmissionærer samt Søstrenes Forening havde gjort deres Bedste til Værkets Fremme. Grenen tæller 228 Medlemmer. Folket er i Almindelighed befundet fredeligt og gjæstfrit.

Ældste S. Sørensen, Forstander for Thisted Gren, havde tilligemed Ældste C. Poulsen og en ung Broder virket for Værkets Fremme, i den Part af Konferencen siden sin Ankomst til Danmark i Nov. f. A. og havde i nævnte Tid afholdt 20 Forsamlinger blandt Fremmede; havde missionæret nogle Steder og afhændet en Del Skrifter, hvorfor C. Poulsen og A. Jensen sad arresteret tre Dage i Thisted. Grenen tæller 30 Medlemmer; 5 Personer ere tillagte ved Daab; 2 emigr. 1 død; 9 Abonnenter paa Sk. Stjerne. Bøger og Skrifter uddelte til en 42 Kr. 39 Øres Værdi. Ældste Sørensen ønskede fremdeles at virke for Herrens Sag.

Ældste L. P. Ovesen, Forstander for Frederikshavns Gren, havde kun været dersteds i en tre Uger, var som saadan ikke meget bekjendt. Ifølge J. P. Jensens Opgivelse — denne var Forstander før Ovesen, og arbejdede tilligemed Th. Christensen og N. Pedersen samt to unge Missionærer — vare 19 Personer døbte, 6 emigrerede og 3 udelukte; Total af Medlemmer var 102. 132 Forsamlinger afholdt blandt Fremmede; der var udspredt Skrifter til en 65 Kr. 30 Øres Værdi. 50 Abonnenter paa Sk. Stjerne. Udsigterne syntes lovende.

Ældste A. Hansen, Forstander for Sæby Gren, havde arbejdet tilsammen med Ældste P. Christensen og søgt at overbevise Folket om, at Guds Rige er oprettet paa Jorden; men det syntes at have en ringe Attraa efter at blive bekjendt dermed. Dog vare 5 Personer tillagte ved Daab. Total af Medlemmer er 48. De havde holdt 60 Forsamlinger blandt Fremmede, uddelt Skrifter for en 48 Kr. 30 Øre. 26 Abonnenter paa Stjernen. Han ønskede frem-

deles at arbejde for Værkets Fremme. S. 104 affi.

Den øvrige Tid overlodes derpaa til Brødrene, der havde arbejdet for Evangeliets Fremme i Vinterens Løb; de følte glade for at være Medarbejdere for Evangeliets Udbredelse. Ældste J. C. Frost havde rejst omkring i Konferencen, og søgt at understøtte Brødrene i Udførelsen af deres Pligter, i at sprede Sandhedens Lys blandt Menneskene, skjønt de ved mange Lejligheder havde maattet lide Bespottelser derfor. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn til følgende Dag.

Søndag Form. Kl. 10, fortsattes Mødet med en Morgensang, Bøn af S. C. Petersen, og S. 138.

Ældste N. Heilesen, Forstander for Hjørring Gren, berettede derpaa, at han tilligemed Ældsterne L. P. Ovesen, H. L. Outzen og en ung Messionær havde forsøgt at holde Liv i nævnte Gren, der nu tæller 113 Medlemmer. 9 vare tillagte ved Daab; men 7 emigr. og 4 udelukte. De havde i alt afholdt 104 Forsamlinger, deraf 60 blandt Fremmede udspredt det trykte Ord til en 112 Kr. 50 Øres Værdi; har 70 Abonnenter paa Sk. Stjerne. Den kvindelige Hjælpeforening havde gjort meget godt imod Missionærerne.

Præs. L. P. Christensen oplæste derpaa en samlet Konferencerapport; udtalte sin Tilfredshed med Stillingen i Konferencen, og følte vel for Brødrene og de Hellige i Almindelighed. Han foreslog derpaa Kirkens Authoriteter til Opholdelse, som vedtoges enstemmigt. — Derefter benyttedes den øvrige Tid med at bære Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse og dets Fremgang iblandt de Oprigtige. Talerne vare A. L. Andersen og Præs. C. D. Fjeldsted. — Efterm. Kl. 2, fortsattes Mødet. I Løbet af Eftermiddagen talte Ældsterne S. Sørensen, A. J. Hansen, A. Hansen, Konf. Præs. L. P. Cristensen og Præs. C. D. Fjeldsted; hvilke alle formedelst Herrens Aands Bistand aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Præstedømmets Gjengivelse; skildrede Verdens vildfarende Lærdomme, Guds Riges Oprettelse, o. s. v. S. Nr. 75, Bøn af L. P. Ovesen. — Aften Kl. 7, fortsattes Mødet, ved hvilken Lejlighed Ældsterne L. P. Ovesen, N. Heilesen, H. L. Outzen og Præs. C. D. Fjeldsted talte meget interessant og oplivende til Forsamlingen. S. Nr. 136, Bøn af C. Poulsen. — Mandag den 23de Kl. 10, samledes atter baade Mænd og Kvinder. Ældsterne P. Christensen, C. D. Fjeldsted, L. P. Christensen og J. C. Frost, udtalte sig med mange gode Raad og Formaninger til de Hellige og Brødrene; hvorpaa Konferencemødet sluttedes med Taksigelse af Ældste N. P. Petersen.

M. C. Petersen.
Mødets Skriver.

Mødet i Aarhus: begyndte den 28de April d. A. Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet, Borupsgade Nr. 14, ved hvilken Lejlighed følgende Zionsældster vare tilstede: C. D. Fjeldsted, J. M. Christensen, L. P. Christensen, L. Svendsen, S. Madsen, J. B. Hesse, J. J. H. Jensen, A. L. Andersen, H. J. Bruun, A. J. Hansen, C. Jensen, J. Jakobsen, C. J. Christiansen, S. Petersen, M. Rasmussen, H. Andersen, H. Poulsen og C. Larsen.

S. Nr. 141, Bøn af Ældste M. Rasmussen. — Konf. Præs, J. M. Christensen bød de Tilstedeværende velkommen, foreslog D. Jensen som Skriver, og opfordrede derpaa Grensforstanderne til

at aflægge deres forskjellige Rapporter, som følger.

Ældste L. Svendsen, Forstander for Aarhus Gren sagde, at siden forr. Møde vare i nævnte Gren 16 døbte, 18 udelukte, 11 emigr. og 2 døde. Den tæller 279 Personer, Præsted. iberegnet. 4 Zions Ældster havde virket i Vinterens Løb, tilligemed 1 ung Missionær og 7 Søndagsmissionærer; 44 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede; 20 Byer og Størsteparten af Skanderborg gjennemmissionæret, hvorved Bøger og Skrifter ere uddelte til en Værdi af en 300 Kr. 140 Abonnenter paa Sk. Stjerne; der er 1 Søndagsskole, samt en U. M. og Kv. Hjælpeforening. Enhver havde virket med Flid i sit Kald; Forsamlingerne i Aarhus vare godt besøgte, og Udsigterne temmelige gode.

Ældste A. L. Andersen, Forstander for Randers Gren, berettede, at de Hellige følte temmelig vel, samt at Udsigterne for Værkets Fremme vare nogenlunde gode. Antallet af Medlemmerne er 114 — alle iberegnet; — 20 vare døbte og 6 udelukke siden forrige Møde. 4 Zionsældster og 1 Missionær, have i Vinterens Løb afholdt 37 Forsamlinger hos Fremmede, og missionæret i 45 Byer, og derved udspredt Skrifter til Værdi af 153 Kr. 54 Abonnenter paa Sk. Stjerne.

Ældste J. Jacobsen, Forstander for Vejle Gren, sagde, at de Hellige følte vel, men at Udsigterne blandt Fremmede ikke vare lovende; de havde haft Modstand, og i Horsens var der sket Optøjer imod dem. Siden forrige Møde vare 4 blevne døbte, men 1 udelukt. Grenen bestaar af 130 Individer; 3 Zionsældster og en ung Missionær, havde virket for Evangeliets Udspredelse i Løbet af Vinteren, og havde holdt 14 Forsamlinger hos Fremmede, missionæret gjennem 56 Byer og tilbudt over 1000 Familier i Horsens vore Skrifter, udspredt det skrevne Ord til en 167 Krs. Værdi. Har 66 Abonnenter paa Stjernen.

Ældste M. Rasmussen, Forstander for Odense Gren, berettede at siden forrige Møde var der bleven 5 Personer døbt, 1 udelukt, 2 emigr. Grenen tæller 81 Individer. 4 Zionsældster og 1 ung Missionær har arbejdet i Vinterens Løb og holdt 18 Forsamlinger hos Fremmede missionæret i 39 Byer, og desuden en Del i Odense By, og udbredt Skrifter til en 140 Krs. Værdi Han følte selv vel, men Udsigterne for Værkets Fremme vare ikke meget lovende. 50 Abonnenter paa Stjernen. S. Nr. 78.

Derefter afgav Ældsterne H. Andersen, H. J. Bruun, J. B. Hesse, C. J. Christiansen og S. Petersen en Rapport om deres Arbejde, de havde i Almindelighed fundet Folket ligegyldige for at undersøge Sandheden, og paa sine Steder endogsaa fjendtlige, dog følte de vel ved at virke for Sandhedens Forfremmelse. S. Nr. 123, Bøn af H. Poulsen.

Søndag Form. den 29de Kl. 10, fortsattes Mødet; Bøn af Ældste S. Petersen, hvorpaa Ældsterne H. Poulsen, C. Larsen, A. J. Hansen, C. Hensen, S. Madsen og J. J. H. Jensen afgav Beretning om deres Missionsvirksomhed; de havde arbejdet efter bedste Evne, og følte vel ved at virke i Evangeliets Tjeneste.

Præs. J. M. Christensen oplæste derpaa en samlet Konferencerapport, hvoraf fremgik, at Konferencen tæller ca. 601 Individer; siden forrige Møde var der døbt i alt 45, udelukt 26, emigr. 13, døde 2; der lejes 6 Forsamlingslokaler, hvori holdes regelmæssigt 3 Møder ugentlig, 113 Forsamlinger afholdte blandt Fremmede, 160 Byer gjennemmissionæret, desuden en Mængde Udflyttere, samt flere Kjøbstæder; Bøger og Skrifter omdelt

til 760 Kroners Værdi. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse; enst. Votum. Udsigterne for Evangeliets Fremme er nogenlunde. Præs. C. D. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed med, hvad han havde hørt; talte opmuntrende til Brødrene og de Hellige. — Kl. 2 Efterm. fortsattes Mødet; den store Sal var opfyldt med andægtige Tilhørere, der lyttede med Opmærksomhed til Ældsterne J. Jacobsen, L. P. Christensen og H. Andersens Vidnesbyrd, der vare meget opmuntrende og belærende for baade Hellige og Fremmede. — I samme Dags Aftensmøde holdt Præs. C. D. Fjeldsted en interessant og kraftig Tale til en opmærksom Forsamling, om Guds Gjerning paa Jorden i de sidste Dage.

Mandag Form den 30te holdtes et interessant Møde, hvor flere Brødre talte opmuntrende og belærende. Ved dette Tilfælde udtalte Præs. C. D. Fjeldsted og J. M. Christensen deres Tilfredshed med Brødrenes Arbejde. Mødet sluttedes derpaa med Taksigelse af Ældste H. Andersen.

N. D. Jensen,
Mødets Skriver.

Dommer Blacks Forsvar.

(Fortsat fra Side 231.)

At dette intet udtrykte, og intet mente og ikke gav Kongressen andet, end Ret over Landet og anden Ejendom tilhørende Unionen indenfor eller udenfor nogen Stats Omraade, var saa tydeligt, at Hr. Stevens selv var utilfreds med sine egne Bevisførelser, at han ofte udtrykte sin største Foragt derfor, og for Alle, som foregav, at de troede derpaa. Han havde bragt dem i denne Tro ved sin glimrende Tale, men ved sine skarpe, bittre Slag drev han dem igjen fra denne Mening, og han straffede dem saaledes med sin skarpe Tunge, at de frygtede for længere at yttre Tvivl. Han kunde ikke og han vilde ikke give dem noget andet Paaskud at hvile paa, og han sagde dem tydeligt og rent ud, at han kunde ikke gjøre sig selv til Nar ved at lade Nogen forstaa, at hans Forholdsregler vare konstitutionelle. „Dette," siger han, „er Lovgivning udenfor Konstitutionen." De bleve vedtagne, og Kongressen indsatte Tyve og Menneskerøvere i Administrationen ved en anerkjendt Undertrykkelse. De Voldsomheder, der blive begaaede mod Friheden i Utah, ere begrundede paa den samme Theori, som Hr. Stephens har forkastet. Det er nu ikke et Paaskud, at den tvungne Oplysning af privat Forbindelse, Beslaglæggelsen paa Valgene, Berøvelsen af Stemmeretten, Uddrivelsen af territoriale Embedsmænd ere nødvendige Regler og Bestemmelser for Brugen og Ordningen af Unionens Ejendom. Edmundsloven, (der ikke kunde være forfattet af Senatoren, som bærer dette Navn) antager eller gjør Fordring paa, at antage disse uforholdsmæssige Ord: „De Forenede Stater har udelukkende Jurisdiktion i Territorierne." Dette er meget værre end det andet, det er ikke alene en falsk Udlæggelse af Konstitutionen, men det er et Forsøg paa at indføre det i Konstitutionen, som ikke findes der. Naar en Mand, der kjender Noget til amerikanske Love siger, at de Forenede

Stater har udelukkende Jurisdiktion over et særdeles Sted, mener han dermed, at Konstitutionen har givet Unionens Lovgivningsforsamling og Embedsmænd fuldkommen Authóritet til at stifte og indskjærpe Love i alle Sager, for eller imod Folkets Villie, som bo paa vedkommende Sted. Der gives Steder, hvor denne udelukkende Magt er givet Kongressen, men at sige at det indbefatter Utah eller noget andet Territorium er lige frem falskt. Betragt Konstitutionen og døm for Eder selv. Iblandt nævnte Rettigheder, givne Kongressen, findes følgende:

„Til udelukkende at udøve ubetinget Lovgivningsret i hvilke som helst Sager i et vist Distrikt (ikke over 10 Kvadratmile), som ved Afstrædelse af særegne Stater, og Kongressens Anerkjendelse bliver de Forenede Staters Regjeringssæde, og for at holde en lignende Myndighed over alle Steder, der ere kjøbte af nogen af Staterne med disses lovgivende Forsamlings Tilladelse for Opførelsen af Fæstninger, Magasiner, Arsenaler, Skibsværfter eller andre nødvendige Bygninger."

Heri bestaar den eneste udelukkende Lovgivningsmagt, som existerer i dette Dokument. Det indbefatter, og er paa tydeligste bestemt til at indbefatte Distriktet Columbia. Det indbefatter ligeledes, og lige saa tydeligt Myndighed over saadanne Steder, som Fæstninger, Arsenaler, Magasiner og Skibsværfter; vil det sige, at de kunne udøve den i Territorier? Nej, „det er ikke saaledes bestemt i Paragraffen". — Dette er et Punkt, som ikke kan forklares mere nøjagtigt. Hvad enten Konstitutionen giver Kongressen Magt til udelukkende Lovgivning for Territorierne, er et faktisk Spørgsmaal, der alene kan blive besvaret ved ligefrem Undersøgelse. Det iøjnefaldende Bevis for, at der ikke er nogen saadan Bevilling given, kan ikke blive overvundet eller svækket i den mindste Grad ved nogen som helst Fortolkning, selv om den er nok saa kraftig, langt mindre kan Undladelsen blive taget for noget Tillæg. Om denne Magt ikke er givet Kongressen i Konstitutionen, da besidder den aldeles ikke denne Magt. Dette er en Regjering, der kun har den Magt, som allerede er omtalt. Dette er en Del af Dokumentet, at den Magt, som den ikke giver, er tilbageholdt. — Ingen har nogensinde været vanvittig nok til at paastaa, at Love som disse, der ere vedtagne mod Utah, kunde blive indskrærpede mod en Stat; hvorfor? Fordi Konstitutionen ikke giver Kongressen Myndighed til at vedtage dem. Den giver dog aldeles den samme Magt til Lovgivning for en Stat, som den giver for et Territorium; derfor er frie Mænds Ret til at undgaa den Plage, som følger af en Centralregjering sikret, saa vel i et Tilfælde, som i et andet. — De Rettigheder, der ikke ere givne de Forenede Stater ere tilbageholdte for de forskjellige Stater hver for sig, eller til Folket, og Benævnelsen af de forskjellige Rettigheder, som ere tilbageholdte, sætter ikke andre i Forbindelse dermed, som Konstitutionen ikke omtaler. — Eftersom dette er en bestemt Regel, vil det næppe kunne siges, at denne Magt, som her omtales, ikke er forbeholdt? For hvem er den forbeholdt? For de respektive Stater, hvor der ere Stater, og i et Territorium, hvor der ikke er nogen Statsregjering, er den forbeholdt Folket. Forbeholdelsen er ligesaa tydelig i det ene Tilfælde, som i det andet. I begge Tilfælde hviler Retten til Selvstyrelse der, hvor Gud af Naturen har nedlagt den, eftersom den ved Konstitutionen ikke er borttaget, og anbragt paa et andet Sted. — Unionsregeringen er en politisk Korporation, hvis Magt er begrænset i Konstitutionen. Udenfor denne ere alle deres

Bestemmelser kraftesløse, i samme Forstand, som Bestemmelser af hvilken som helst anden Korporation. Sæt nu for Ex., at Diriktørerne for Illinois Central-Jærnbane-Kompagniet, af Hensyn til Chicagos morale og aandelige Velfærd, vilde udgive en Lov, for at forbedre Tøjlesløshed, Kortspil, Drukkenskab og de andre Onder, som man antager, der praktiseres, og paalægge Overtrædere Straf, ved Bøder og Fængsel; samt fratage Stemmeretten fra alle Skøger og Horkale og Værterne i berygtede Huse, vilde Nogen være tvungen til at adlyde disse Love? Ikke desto mindre vilde deres Fuldmagt, til at vedtage og sætte dem i Udførelse, være ligesaa gyldig, som Eders, til at vedtage slige Love, saa vel for Illinois, som for Utah. — Der gives andre Indvendinger mod denne Lovgivning for Utah. Den er ikke alene ukonstitutionel, men anti-konstitutionel; den tilraner sig en Magt, som ikke er givet, og befaler at den skal sættes i Kraft ved ulovlige Midler. Tillad mig her, at drage Eders specielle Opmærksomhed til nogle af disse Punkter:

I. Ved en Jurysag forstaar man en Jury af et lige Antal Mænd, fra samme Parti, fordomsfrit udvalgt blandt Folket, saa at den repræsenterer den almindelige Mening. Dette er den Slags Jury, som en Mand, der paastaar at være uskyldig, har Ret til at fordre. Hans Sags Afgjørelse hviler da paa Gud, og hans Land. Dette er Meningen af Ordet: „Jury" som det blev anvendt i Alfreds Lovbestemmelser, og i «Edward the Confessors» Forfatninger i «the Magna Charta», «the Petition of Rights», «the Bill of Rights» og i den amerikanske Konstitution. Saaledes forstaaes Ordet Jury iblandt alle engelsktalende Folkeslag, og det er i Forbindelse med denne Forstaaelse, at det er blevet antaget af andre Nationer. Rettergang formedelst Jury er tilsidesat i Edmundsloven, eller tilladt i en saa svækket Skikkelse, at den bliver kun lidt bedre end en Militærkommission; den er nemlig organiseret alene i den udtrykkelige Hensigt, at erklære den Anklagede for skyldig. — Majoriteten af Befolkningen tro, — saa vidt det vedkommer moralske og religiøse Meninger, — at Polygami er i det mindste saa vidt rigtigt, at Loven, som erklærer det strafbart, er uretfærdig og ulovlig. Den antipopulære Del, der udgjør en Tolvtedel af Befolkningen, søger at retfærdiggjøre deres underfundige Anslag mod den øvrige Del ved at paaberaabe deres voldsomme Modbydelighed for den saa særdeles forunderlige og fremherskende Lære, der tillader et flertalligt Ægteskab. — Det er deres (Folket i Utah) Religion, deres Politik, deres egne Affærer, deres Lov, og den tages i Betragtning i Alt, som vedkommer dem; for dem er det Gudfrygtighed og Patriotisme; det træder i Stedet for Tro, Haab og Kjærlighed. Af en i deres Midteværende Klasse, der næppe kan kaldes en Minoritet, har Kongressen bestemt at Juryen udelukkende skal være bestaaende. Landet, eller Flertallet af dets Befolkning, skal aldeles ikke tillades at repræsenteres ved disse Lejligheder. — En Jurymand kan ved Edsaflæggelsen blive adspurgt, „om han tror at det er rigtigt for en Mand at have flere end een levende, ufraskilt Hustru paa een Gang, samt om han har Samkvem med flere end een Kvinde?" Om han ikke vil besvare dette Spørgsmaal, eller besvarer det bejaende, bliver han antaget for at være en af Folkets Parti, og maa forkastes; men om han svarer Nej, da har han udtalt det fjendtlige Partis Feltraab, og han bliver antaget, thi hans Fjendtlighed mod en „Anklaget" er nu bekjendt, og Kjendelsen af en saadan Klasse

som denne, kan forud bestemmes. — Alle Embedsmænd, der ere vedkommende i en Sag, der indankes under denne Lov, blive opfordrede til at sigte de til Juryen Indkaldte, og ikke tillade Nogen at blive antaget, som ikke glæder sig til ved enhver Lejlighed, der gives, at finde en Anledning mod den Anklagede. Skriveren, som indkalder de til Juryen bestemte Medlemmer, maa være hvad man i Philadelphia kalder en „Juryfixer". Eders Dommere maa overgaa til den gamle Lov mod „onde Dusinkjøbere," en Benævnelse paa visse Personer, der gjorde det til deres Forretning at sende tolv Mænd, som vare forud bestemte paa at give en saadan Kjendelse, som det Parti, der hyrede dem ønskede. — Atter og atter ere Forsøg blevne gjorte, for at retfærdiggjøre et saadant Spotteforhør, ved at sige, at uden man pakker Juryen, kan man ikke faa Overbevisning. Faktisk, er dette maaske ogsaa sandt. I Almindelighed er det dumt at haabe, at en Jury, der bestaar af Landets Folk, og repræsenterer den herskende Mening og Forstaaelse af det som er ret, ville haandhæve en Lov, hvis Formaal er skadelig, der, hvad enten rigtig eller forkert, ansees af Folkets Masse for uretfærdig, undertrykkende og grusom. Det er derfor vi have Jurymænd. Dette er Aarsagen til, at Jurysystemet er Folkefrihedens store Værn. For at istandsætte Juryer til Udførelsen af dette Øjemed, ere de Dommere af Loven, saa vel som af Virkeligheden, og deres Kjendelse er i begge Tilfælde afgjørende. Ved Udøvelsen af denne Magt, have de ofte tilintetgjort tyraniske Loves Gjennemførelse. I kunne ikke andet end ihukomme Woodsfalls velbekjendte Sag, da Englands Livs Frihed blev frelst i dens sidste Aandedrag, ved det haardnakkede Afslag af Juryen, i ikke at finde Sag overensstemmende med Skanskriftloven, som var fremlagt af Lord Mansfield. I raadførte Eder ikke med Folkets Følelser da I vedtog denne Lov, men I kunne ikke undgaa deres Dom over den, naar den bliver sat i Udførelse. De vare ikke repræsenterede i Kongressen, men de maa repræsenteres i Juryen. Det nu gjorte Forsøg paa af en „pakket Jury", at danne en Landjury, er et elendigt Forsøg paa at tilintetgjøre de helligste Rettigheder, som garanteres i Konstitutionen. Jeg nærer fuldkommen Tiltro til, at det vil blive lige saa kraftesløst, som det er ulovligt. (Fortsættes.)

Døde. I Washington, Washington Co., Utah, den 9de April d. A., Peter Nielsen; født den 22de Februar 1813, i Krulerup, Jylland. Blev kaldet og gik til «Dixie» 1861, var paa Mission i Skandinavien 1879. D. N.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.